

Lại Thêm Một Bài Thơ

Em trở về thăm Ngoại đúng mùa hoa dã quỳ...Ngày năm trước em đi, hoa dã quỳ cũng nở!

Điều làm cho em nhớ: những cánh hoa...đúng mùa! Đó cũng là câu thơ / anh thương em biết mấy!

Trời thường cho con gái / tấm thân thật mỏng manh / giống như tà lụa xanh / phát phơ trong ngày gió...

Em! Trời ơi em, đó! Những tiếng ho khô khan trước những đóa hoa vàng / sương chan hòa nước mắt!

Em nói em không khóc / nhưng tiếng em nghẹn ngào và giọng em nghe sao / nao nao, kỳ, khó tả!

Đà Lạt mình đẹp quá, em đẹp giữa rừng hoa! Nói rừng, thấy bao la / tình anh bên em nhé!

Tình anh, anh kể lể, em nghe đi, em yêu...

*

Mấy tỉ hôn là nhiều hơn nụ đầu em nhỉ? Rồi, hỏi bao thế kỷ mà tình là thiên thu?

Anh nghe gió vi vu / tưởng nghe em đáp lại. Nắng soi vàng nửa mái / ngôi nhà lầu mỏng sương...

Đôi bờ cầu yêu thương / rửa lông trên mái ngói / không biết chúng nó nói . gì, anh...anh chỉ nghe em ho!

Lại thêm một bài thơ vì hoa quỳ mà có. Nâng hoa lên em thở / phần hương bay về anh...

Trần Văn Lệ